

ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΑΣ

ελλείψει συνοχής

ΠΟΙΗΣΗ

ελλείψει συνοχής

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ελλείψει συνοχής

ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΑΣ

LIBRON

πρώτη έκδοση, Οκτώβριος 2017

© Copyright, LIBRON ΕΚΔΟΤΙΚΗ Ι.Κ.Ε. & Γιώργος Δ. Γεωργούλας
Αθήνα, 2017

ISBN 978-618-82421-6-6

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως ο νόμος έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η καθ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, οπτικοακουστικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, μετάδοση, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Σειρά: Σύγχρονη Ελληνική Ποίηση - 3

Γιώργος Δ. Γεωργούλας, *Ελλείψει συνοχής*

Επιμέλεια-Διόρθωση: Κωτόπουλος Η. Τριαντάφυλλος

Επιμέλεια έκδοσης: Γιώργος Σπυράκης

Σελιδοποίηση & Σχεδιασμός εξωφύλλου: Μιχάλης Ζούπας | www.zoupas.gr

Το σκίτσο του εξωφύλλου επιμελήθηκε ο Ευάγγελος Ευχαγγέλου

LIBRON Εκδοτική Ι.Κ.Ε.

Λουκιανού 25 & Χάρητος, 106-75 Αθήνα, Τ. 210-3314105

eMail: info@libron.gr • website: www.libron.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

έκθετος	13	σαν χθες.....	35
επαν-ένταξη	15	σαν το χθες	36
ήθελα	17	όπως παλιά	37
αζήτητη γη	18	η γεωγραφία της απουσίας	38
τι πιο καθαρό	19	μίλα.....	39
ας	20	λπξιαρχείο	40
εκεί.....	21	λίγο παραπάνω μείνε	41
αναμονή	22	φ	42
lost	23	άπιστη	43
συστάσεις	25	φιγούρα	45
ανανέωση	26	καλημέρα.....	46
επόμενα.....	27	επισκεπτήριο	47
τίποτα	28	ισταμίνη.....	49
αισιοδοξία	29	μαρένγκο.....	50
αφέλεια	30	αποδημώντας	51
χαμένες υποθέσεις.....	31	word-s	53
la nonia	33		
.....	34		

Στους ανθρώπους μου

Η ευτυχία και το παράλογο
αχώριστα παιδιά της ίδιας Γης.

— ALBERT CAMUS

έκθετος

Ήμουν έκθετος
στην εποχή του ταυτόχρονου,
έξω από τη μήτρα,
τοποθετημένος εκεί· στο εκτός,
στο κοντά και στο μακριά.
Όταν μπορούσα να γυρίσω
στο κοντινό και στο μακρινό,
να δω το σκοτάδι,
τις βυθισμένες πλατείες
που κρύβουνε τ' αστέρια,
τότε,
λέξεις σαν νυστέρια σκάλισαν πάνω μου
το στίγμα του παρσία.
Δεν με πείραξε,
μόνο που ο χρόνος δεν ήταν αρκετός
να μεγαλώσουν τα νύχια της μορφής μου.
Δυσκολεύτηκε ο δείκτης
να ξεκολλήσει την δηκτική υπερβολή μιας κοινωνίας
που σκαρφάλωσε πάνω στο κεφάλι μου,
λούζοντάς το με χρυσόσκονη,
σαν εκείνες τις φθηνές αποκριάτικες μεταμφιέσεις με τα χρώματα.
Ένας έκθετος
με χρυσοποϊκίλτα φτερά
και μούρη σφηνωμένη εκεί,
στην άρνηση ενός αιδοίου που
ίσως ακόμη να φυλλοροεί από τις τύψεις.

Θα είμαι πάντα ένας έκθετος,
απροσάρμοστος,
πίσω από πόρτες,
μπροστά σε κανονικότητες,
πάνω από κεφάλια γραφειοκρατών και σαλταδόρων,
πάντα ορφανός.

επαν-ένταξη

Οι μέρες
χαρακιές στον τοίχο
πάνω στο ημισφαίριο των άδειων ωκεανών
εκεί ανατέλλουν τα όνειρα μου –μόνο–
μόνο εκεί έχω την πλήρη συναίσθηση του εαυτού
τη συνειδητοποίηση του χρόνου
το βήμα του έξω κόσμου
Αγγίζω τους πεσμένους σοφάδες σαν να 'ταν το δέρμα σου
το πλέγμα του πάνω ορόφου,
μικρά, ξεφτισμένα τετράγωνα
πακεταρισμένη όλη η ζωή μου σε αυτά
μετακομίσεις, χαμένες πόλεις, στάχτες του μυαλού
και εσύ,
να βεβαιώνεσαι μέσα σε αυτό το σχήμα
που με κρατάει ακόμη ζωντανό
–κάθε φορά–
Το όνομα μου μετριέται με τις υπόλοιπες αναφορές
αναρωτιέμαι αν όλα αυτά έχουν μια θέση σε κάποια λογική
μιας φυσικής εξέλιξης
Άλλες φορές, τεντώνω τα χέρια να πιαστώ
απ' τις ασπρόμαυρες ανεμόσκαλες που πέφτουν απ' τα όνειρά μου,
δραπέτης να βαπτιστώ
ένοχος για όλα τα πάθη που επέλεξα να ζήσω
Οι μέρες όμως ίδιες, αναίσθητα περνούν,
καφές, ζάχαρη, τσιγάρα να θυμίζουν Κυριακές μόνο όταν τελειώνουν.
Άλλες στιγμές, με τα χέρια στις τσέπες

κοιτάζω με τους γύρω μου τον δικό μας ουρανό
κάτω από το ατσαλόσυρμα
λίγο πιο πάνω απ' τα λυτά μας κορδόνια
πνιγμένος από μπετόν και αποτσίγαρα
και παραμένω έτσι σκυφτός για αιώνες,
ήσυχος,
να μην ξυπνήσουν τα αθώα μωρά,
ο δάσκαλος,
η ζωηρή της πρώτης γειτονιάς μου,
ο ταχυδρόμος με το σκουριασμένο ποδήλατο,
ο αστυνόμος,
οι γονείς που δεν έμαθαν στους γιους
να μην εύχονται στις αόρατες πτώσεις των άστρων
ότι μόνο τα σκληρά όνειρα
ανήκουν στους αδιάφορους θνητούς
και λίγος κόσμος
έτσι,
για να αντέχουν τη συνέχεια.

ήθελα

Ήθελα να σε βγάλω από τον κόσμο της ντροπής
με τις επίμονες αποσιωπήσεις,
τα κλαδεμένα πρωινά,
το πρωτόγαλα που σε δηλητηρίασε
και τις νύχτες της Γεσθημανή που σε έκαναν να πιστέψεις
ότι υπάρχει ο δράκος από πάνω
Όλοι προδότες,
πεπερασμένος ακόμη και ο κόσμος των ονείρων·
πουλημένα μυαλά και τι να αποβάλλεις;
Με ποια κριτήρια επιλέγονται οι συνέχειες,
το δράμα, η κωμωδία των συναισθημάτων;
Αγέννητοι και ήδη πεθαμένοι οι σχηματισμοί,
μα γλυκέ μου πρίγκιπα,
στις αξίες του ήχου των ανελεύθερων πουλιών
και της μίας ύπαρξης,
εσύ κι εγώ,
ως ένα πια,
θα σπάσουμε την σάρκα των ορίων
και με νανούρισμα,
κραυγή ευχών και βροχή αστεριών,
θα μεγαλώσει ο τόπος,
ο μακρινός και ωραίος.
Θα τον περπατήσουμε.

αζήτητη γη

Με νερό και λόγια βαπτισμένα
παλίνδρομα κορμιά διεκδικούν
την αζήτητη γη.
Μετρούν το χρόνο ορθώνοντας τάφους.
Χάδια κοφτερά,
πεισμομένα από τα άγωνα της νιότης ζευγαρώματα,
τυλίγουν κοντά παντελόνια και σφεντόνες venceremos.
Ματωμένοι αστράγαλοι από τα ξύλινα πέδιλα
του μεγάλου αδερφού
τρέχουν στις παγωμένες βεγγέρες ενός οικοτροφείου·
για μάνες,
οι προγενέστεροι
κοιμίζονται στα ιδρωμένα μαξιλάρια
ολόκληρη την άβυσσο.
Σπίτια με θόλους ανοιχτούς
και ένα ακόμη
που δεν λέει να τελειώσει.

Venceremos, τόσο απλά
Θα νικήσουμε

τι πιο καθαρό

Μάλλον φοβάστε γιατί δεν αγαπάτε
ή, αν αγαπάτε, αγαπάτε σαν ζώα
τι πιο καθαρό και όμορφο όμως,
γιατί ντρέπεστε γι' αυτό;
Από την άλλη κι εγώ,
φοβάμαι λίγο,
φοβάμαι πως η απόλαυση
των αισθήσεων θα χαθεί,
θα εκφυλιστεί –κι αυτή– σε αγάπη ή, κάτι ξένο
Αναρωτιέμαι αν πρέπει να την κλείσω μέσα σε παρενθέσεις,
να την κάνω πιο σκληρή, ώστε οι μέρες
κι εκείνη η διασκορπισμένη ευαισθησία πάνω τους
πάψουν να περνούν και με αφήσουν αιώνιο εραστή
μες την αγκαλιά της.

ας

Ας είναι,
όλα σε μια αρχή και πάλι,
το λίγο σώμα
η τόση θέληση
και τα καινούργια πράγματα που δεν ξεθώριασαν στο χθες
-όπως ο χρόνος-
στα αποτυπώματα υποσχέσεων κρύβει τη φθορά, στα λίγα,
στις απαιτήσεις παραλόγου ευτυχίας.
Μα πάλι, όπως και να 'χει,
ας είναι...